

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás

Vyšlo: 25.3.2008

Číslo: Ročník 18 (2008), Číslo 1

Sekce: Kdo je ...

Název článku: Subtilní poezie Věry Kopecké

Autor: František Uher

Zdroj: <http://unas.svkhk.cz/clanek.asp?id=900>

Subtilní poezie Věry Kopecké

František Uher

Když jsem se měl nedávno vyjádřit o rozsáhlé celoživotní tvorbě poměrněrenomovaného a v současnosti značně uznávaného básníka, po zralé úvaze jsem dospěl k nepříliš radostnému závěru, že všechny jeho sbírky jsou absolutně monotematické: o ničem.

O to větším potěšením je mi zastavení nad tvorbou broumovské básnířky a fotografky Věry Kopecké, žijící v Křinicích, výrazně se podílející na česko-polských příhraničních aktivitách.

Také její básnické dílo, byť pochopitelně ještě ani náhodou uzavřené (doufejme, že tomu tak bude ještě dlouho), je možno označit za monotematické. Většina jejích básní má charakter intimního rozhovoru, s tím bystrým postřehem přišla záložka jedné z jejích sbírek. Tato charakteristika klene vysoký duhový oblouk nad celou lyrickou básnickou tvorbou Věry Kopecké, od útlého cyklu básní ve sborníku Prvovýstupy (Kruh 1989) k dosud poslední sbírce Stepní běžec (2006). Poznámka na okraj: Je důkazem žalostného stavu současné české vydavatelské praxe, když Stepního běžce musela básnířka vypravit na cestu za čtenáři ve skromné podobě vlastním nákladem, zatímco s podporou rozličných grantů vycházejí sbírky, jejichž dočtení vyžaduje značné přemáhání.

Výraznou předností básnířčiny subtilní poezie je vytříbený smysl pro miniaturu. Nejsilnější je totiž ve čtyřverších, která jsou její doménou. Předností je až strohá úspornost, šetrnost v práci se slovem. Několika dokáže postavit dům myšlenky a vhodně ho zasadit tu do krajiny, tu do prostých polních květů, tu do bodláčí, vždy však přísně účelně a cílevědomě, adekvátně zvolenému námětu. Je to prostě stylizovaná poezie, která jako kdyby byla domovem všude, kde žijí dobří lidé, soucítila s jejich souženími, těšila se z jejich radostí a důvěřovala jejich upřímnému porozumění.

Ještě jedna zvláštnost je poezii Věry Kopecké vlastní a ozřejmuje další oblast její umělecké činnosti: fotografické vidění. Některé básně působí kontrastně, jako kdyby absorbovaly světlo a stín, černou a bílou. Mají ostré hrany vidění, umožňující koncentrovat ve čtyřverší nebo kratší básni celou škálu zážitků, představ a tužeb, nenaplněných jalovým optimismem, ale střízlivým přístupem k životním hodnotám, jejich rozpoznávání a klasifikaci.

Desítka výstav fotografií napovídá, že propojení mezi Kopeckou fotografkou a Kopeckou básnířkou není pouhou pózou, ale nutností a samozřejmostí. Vedle knih poezie připravila publikace o textilních technikách a práci s přírodními materiály, podílela se i na předvádění technik. Zda to není důkaz, jak se rozličné oblasti umění prolínají a doplňují,

čerpají jedna z druhé!

Nelze opomenout překladatelské působení Věry Kopecké, její podíl na vydávání sborníků ke Dnům poezie v Broumově a společných publikací vydávaných v češtině a polštině. Její poezie zazněla ve *Viole*, *Zeleném peří*, v rozhlase a na mnoha literárních večerech. V *Nové Rudě* (Polsko) vyšlo dvojjazyčné *Podzimní poselství* (2002 a 2005). Knižní debut absolvovala Věra Kopecká v již zmíněném sborníku *Prvovýstupy Věncem sonetů z napadaného sněhu*. V nakladatelství Broumovsko vyšly sbírky *Kámen a světlo* a *Kolumbus v Posázaví* (obě 1997) a *Na slepé koleji láska* (1998), v nakladatelství Pražská imaginace *Malá obrazárna ticha* (2000), do úplného výčtu je třeba uvést sbírky *O snech a vině* (1992), *Nekonečný život* (1998), *Převržená hnízda* (1999), *Za oponou noc* (2000), *Toulavý měsíc* (2001), *Hořce* (2003) a patrně zatím vrcholnou sbírku *Stepní běžec* (2006). Na několika knihách se jako ilustrátorka podílela Běla Slováková. Jen ojediněle nalézáme tak dokonalou souhru mezi textem a výtvarným doprovodem.

Ve všech sbírkách čteme celou řadu vřelých veršů s originálními postřehy, za všechny uveďme *Štafetu* nebo *Sůl nad zlato* ze sbírky *Kámen a světlo*, *Soutok*, *Žďár* či *Báseň na klíč* ze sbírky *Kolumbus v Posázaví*, ve *Stepním běžci* jich zaujme přehršel. Řečeno se závěrečnou básní sbírky *Kolumbus v Posázaví*, Kopecká dokáže zasazovat jabloně života do průsečíku cest. Možná nikoli pouze v poezii, a to je počin zajisté hodný básnířky, která má poetické geny v krvi. Její verše však nesou ještě další rys, poněkud nostalgickou intimní sebereflexi, přesně vystiženou čtyřverším: „Každý déšť // jednou ustane // Každý smutek skončí // Budeme sčítat škody//.

Verše Věry Kopecké samozřejmě škody nepřinášejí. Naopak. Věřme, že se s její poezií budeme i nadále setkávat jako s blízkými přáteli, jako s vlídným, úrodným a nesporně potřebným deštěm.

© 2000-2004 Studijní a vědecká knihovna v Hradci Králové · pujcovna@svkhk.cz
· knihovna@svkhk.cz · studovna@svkhk.cz · <http://www.svkhk.cz>